

kamenem právě v době, kdy kolem přijíždě I oddíl jízdní policie, učinil jím pohyb rukou do zadu, jakoby jím chtěl hodit, a šel, ohlédnuv se, s kamenem v ruce několik kroků za jízdní policií, načež strčil kámen do kapsy a popošel — sledován civilními strážníky — až na dolejší konec náměstí, kde byl zadržen. Takový čin vedoucí k vykonání zločinu jest ovšem trestným pokusem jen, nebyl-li zločin dokonán z příčin mimo vůli pachatelovu. Než o dobrovolný ústup v této trestní věci nejde. Rozhodovací důvody prvé stolice zjišťují, že skutek, stěžovatelem zamýšlený a podnikaný, nebyl dokonán jen pro jeho zatčení, tedy z příčiny na jeho vůli nezávislé, poukazující k tomu, že stěžovatel kámen neodhodil a měl ho u sebe v kapse až do zatčení, a přihlízejíce patrně k výpovědi svědka Josefa V-y, že stěžovatel nehodil kamenem po stráží, protože pozoroval svědka a dva policejní agenty u svědka stojící, jakož i k mimosoudnímu doznání stěžovatele, že zvedl kámen, by jím hodil po jízdní policii, že šel kus ce sty za policisty a že byl na Můstku zadržen dříve než mohl hoditi kamenem, který si dal do kapsy.

Čís. 2102.

Byl-li rozsudek zrušen k zmateční stížnosti obžalovaného a odvolání veřejného obžalobce z výroku o trestu poukázáno na zrušovací rozhodnutí, lze v novém rozsudku uznati na vyšší trest, než ve zrušeném jen, bylo-li ono odvolání veřejného obžalobce důvodným (§ 293 odstavec třetí, § 344 čís. 12 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 24. září 1925, Zm I 471/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Chebu ze dne 29. dubna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zabití podle §u 140 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a odsoudil obžalovaného do těžkého žaláře na 13 měsíců.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského jako porotního soudu v Chebu ze dne 21. října 1924 byl stěžovatel uznán vinným zločinem zabití podle §u 140 tr. zák. a odsouzen podle §u 142 tr. zák. za použití §u 338 tr. ř. do těžkého žaláře na 13 měsíců, zostřeného a doplněného čtvrtletně postem a tmavou komorou 19. dubna. Ke zmateční stížnosti odsouzeného byl rozsudek nálezem nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 1924 zrušen a odvolání, jež podal veřejný obžalobce do výroku o výši trestu, odkázáno na toto rozhodnutí. Po novém projednání věci uznal krajský co porotní soud v Chebu rozsudkem ze dne 29. dubna 1925 stěžovatele znovu vinným zločinem zabití a uložil mu trest těžkého žaláře v trvání dvou let, zostřené a doplněný čtvrtletně postem a tvrdým lůžkem každého 19. dubna. Do tohoto rozsudku podal obžalovaný znova zmateční stížnost, jež se dovolává důvodu zmatečnosti podle čís. 12 §u 344 tr. ř. a namítá, že byl výrokem o výši trestu porušen předpis třetího odstavce §u 293 (290) tr. ř. Stížnost namítá předem, že odvolání státního zastupitelství do

prvého rozsudku jest bez vlivu na zákaz opravy trestu v neprospěch obžalovaného; odvolání nepropůjčilo prý své stoličce právo, by vykročila z původního trestu, nýbrž zjednálo toliko státnímu zastupitelství možnost, by přivedilo novým odvoláním zvýšení trestu, uznala-li první stoličce na též trest. Námitka je zřejmě pochybena. Má-li se za to, že první stoličce nesměla uložit trest vyšší, nelze proti rozsudku připustit ani opravný prostředek z důvodu, že trest jest neodůvodněně nízký.

Avšak stížnost jest v právu, pokud dovozuje, že dřívějším odvoláním žalobcovým nestal se zákaz opravy v neprospěch obžalovaného naprosto bezúčinným. Pro toto odvolání žalobcovo nemohl arciž nastati účinek závislý podle druhého odstavce §u 290 tr. ř. na tom, že byla zmateční stížnost podána jenom ve prospěch obžalovaného, totiž že přísnější trest jest naprosto nepřipustným. Avšak postavení obžalovaného, k jehož zmateční stížnosti rozsudek byl zrušen a věc vrácena první stoličce k novému projednání a rozhodnutí, nemůže býti nepříznivější než postavení obžalovaného, jehož zmateční stížnost byla zavržena a o jehož trestu rozhodl pak k odvolání žalobcovu ihned zrušovací soud. Dlužno přihlížeti také k tomu, že, uzná-li nový rozsudek první stoličce na přísnější trest pod nejnižší hranici příslušné trestní sazby, nemá obžalovaný práva odvolacího ani, kdyby nový trest byl dle okolností případu zřejmě přemrštěným. Ustanovení třetího odstavce §u 293 tr. ř. dlužno z těchto úvah dáti výklad ten, že druhý rozsudek první stoličce smí vysloviti přísnější trest, než byl vysloven zrušeným rozsudkem, jen tehdy a jen potud, když a pokud by bylo k opravě výroku o trestu došlo již následkem opravných prostředků obžalobcem do prvního zrušeného rozsudku podaných. Skutečnost, že do rozsudku první stoličce bylo kromě úspěšné zmateční stížnosti ve prospěch obžalovaného podáno i odvolání obžalobce, nedává tedy první stoličce úplnou volnost ve výměře trestu a nečiní zákaz opravy rozsudku v neprospěch obžalovaného naprosto neúčinným, nýbrž zúzuje působivost zákazu tak, že právo nalézacího soudu k přísnější výměře trestu závisí na tom, že odvolání obžalobcovo bylo neoliko včasným a připustným, nýbrž i věcně důvodným, a omezeno na rozsah, ve kterém odvolání shledává se důvodným (rozh. sb. n. s. č. 1950 a rozhodnutí býv. zrušovacího soudu vídeňského úř. sb. čís. 730 a 3637). Takové důvodnosti odvolání obžalobcovu přiznati nelze.

Toto odvolání uznalo správnost stanoviska první stoličce, že stěžovateli nepřitěžuje nic, že mu však polehčují okolnosti rozsudkem uvedené (doznání, rozčilení a že nebyl dosud pro zločin trestán) a uplatňovalo toliko, že trest 13 měsíců je příliš nízký, protože byl zničen lidský život. Než tato okolnost je právě složkou činu, jimž byl stěžovatel uznán vinným, a nutným předpokladem trestní sazby, již bylo na skutek použito. I nyní napadený rozsudek jest ohledně přitěžujících a polehčujících okolností téhož názoru, jako rozsudek zrušený. Oba rozsudky a i odvolání přehlízejí, že stěžovatel dle výpovědi manželů Otty a Anny K-ových ihned po skutku zašel k těmto svědkům a žádal, by se Otto K. podíval, leží-li R., jehož bodl do nohy nebo břicha, ještě na místě činu, a že se téhož dne sám na četnické stanici udal. Tyto skutečnosti poukazují k polehčujícím okolnostem §u 46 písm. g) a h) tr. zák. Arciž byl stěžovatel již vícekrát trestán, mezi jiným jednou pro přestupek §u 335 a jednou nebo dvakrát pro přestupek §u 411 tr. zák. Avšak poslední

z těchto trestů byl mu uložen v roce 1908 a pro pozdější dobu (v níž byl stěžovatel jen jednou a sice v roce 1922 pro nepatrný poklesek podle §u 431 tr. zák. podmíněně odsouzen k pokutě 5 Kč) dosvědčilo četnictvo, že stěžovatel není znám jako člověk násilný, dále domovská obec, že se vždy dobře snášel se spoluobčany a choval se řádně a poctivě, a zaměstnavatel, že byl poctivý a pilný dělník. Z toho dlužno souditi, že ve skutku stěžovatele, který svým výdělkem živí manželku a tři děti ve stáří 4 až 14 let, šlo o chvilkový výbuch myslí alkoholickými nápoji zneklidněné a chováním poškozeného podrážděné, jehož stěžovatel ihned litoval a přivoláním cizí pomoci v následcích zmírniti hleděl. Proto nelze dřívější odvolání obžalobcovu shledati důvodným, z čehož ve smyslu dřívějších vývodů plyne, že vyměření přísnějšího trestu, než byl vysloven v zrušeném rozsudku, přičilo se zákazu opravy v neprospěch obžalovaného a porušilo předpis třetího odstavce §u 293 tr. ř. Stížnosti bylo proto z důvodu čís. 12 §u 344 tr. ř. vyhověti, napadený rozsudek ve výroku o době trestu zrušiti a uznati dále, jak shora uvedeno.

Čís. 2103.

Skutková podstata §u 83 tr. zák. nepředpokládá, by úmysl, směřující k vykonání násilí (použití zbraně) byl tu již před nebo při vniknutí; stačí vědomí pachatelovo, že vniká se zbraní.

Rušení domovního míru může se za ostatních zákonných předpokladů dopustiti i ten, komu nelze jinak zabrániti vstup do domu (bytu), přichází-li s protiprávním úmyslem (na př. majitel domu).

(Rozh. ze dne 24. září 1925, Zm II 266/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 2. května 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost namítá dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že zjištěné jednání stěžovatelovo nenaplnuje skutkové podstaty §u 83 tr. zák., ježto stěžovatel nevníkl do bytu K-ových, by vyhověl své zášti, ježto dále stěžovatel nebyl ozbrojen, ana sekera — jeden z nástrojů zemědělských — není v rukou zemědělce zbraní, a ježto byl jako majitel domu kdykoliv oprávněn vstoupiti do bytu nájemníků. Se všemi námitkami je stížnost v nepravu. První námitka přičí se bezvadnému zjištění napadeného rozsudku, že stěžovatel vnikl do bytu v úmyslu, aby tam na K-ové vykonal násilí chtěje ukojiti svoji zášť nad tím, že je musí trpěti v domě jako přikázané nájemníky; nehledě ani k tomu, že pohnutka vniknutí a násilného chování jest podle poslední věty §u 83 tr. zák. bezvýznamou a skutková podstata §u 83 nepředpokládá, by úmysl, směřující k vykonání násilí v cizím domě nebo bytu, byl tu již před nebo při vniknutí. Rovněž není třeba, by pachatel ozbrojil se před vniknutím